12. Kring ädrigan hals, kring snöhwitan hand, Klart blänkte de rader af skönaste band; Med dyrbara perlor både röda och blå, Och rika guldringar på fingrarna små.

13. Och fiskaren war både modig och warm, Han hade ej sofwit på Jungfruarm; Hwarendaste tårna i slottet som fans, Hon drömde om fiskaren, om krona och krans.

14. Men we er, i arma olyckliga mör! I famnen af hafsfrun kårasten dör; När ottan är kommen och hanan gal, Då waknen i opp till tårar och qwal.

15. Den hafsfru bortröfwar den fagraste ros; Han ror och han ror, men ej hinner sin kos; Han hwälfwer omkull sin Brudgummes båt, Som firat sitt bröllopp med rop och gråt.

16. Hos Bruden han somnar i blåhwitan sår, Och strömkarlen slår på sin festliga sträng; De wågiga sparlaken sänker sig matt, Och brusacklan lyser i mörkan natt.

17. Hon lyser ännu både höst och wår, Hwar ewiga qwäll, hwart ewiga år: Så blekt uti dimman på swartan sjö, Och flämtar på ängsliga strandens snö.

GS 1076

Tre aldeles nya och wackra

Wisor,

Den Första:

Minuten.

Ack hur hastigt flyger ej minuten rc.

Den Andra:

Jag gick mig uti lunden, att rc.

Den Tredje:

Om Stjernarpa Fiskaren.

Det lyser ett bloß både höst och rc.

Norrköping, 1836. Ad. Fr. Raams Enka.

Hwad jorden bär, ären mara uti fällfap, Alle med sin hälsa wän, Det will jag ock berätta, Ske Gud i himmelen.

8. Ey när jag uti fällfap med andra glädjer är, Och lefwan efterkommer De dygder som du bär, Så fallen hugg och finne Ske alt hwad nöjen är, Näre jag fär i mitt minne, att du mig färaff är.

9. Ja, om jag hade engla-röst Och tunga af ural stål, Jag kunde ej uttala De flora fäderlefs-fär, Som för den Gudan fära Har fwälsit i mitt bröst, Jag önsar dig den ära, Som han med Gonen löst.

10. Ränk ej: mitt fäderlefs-minne Det bästa om hwar dag, Och älskar både hä och berätt, det är ej mitt slag. Den som till mig har fwäl ej mig! Jag mäste nu omwändra Mitt minne och mitt med, Och lemna qwar min lilla, Till deß hon blifwer fler.

14. Om folens ljuna strålar, De ge en hjuftig glans, Så gör en Gegerfana, Som fär på Skärlings fans, Så gör en rädder lilja, Om rann ur jordens ät, Eiflom en unger flicka, Med dygdens purpur fär.

15. Om ung och förfärändra, Jag min el räna fär, En ungling helt ofunnig, Omfring en tjugu är, Och wägar jag att fritiva Så ord af ömt beqär, Till dig, min ros och lilja, Om du mig gäller fär.

16. Du är wäl nägot unge, uti din blomstringsär, Och fanfte jag är fämre, Och vinga aftab här, Men om jag ej är wärdig, Att hwila i din famn förlät att jag war brifig, Wille bli din Gäfteman.

17. Git förtroalfat hjerta, Du finna fall hos mig. Och det gör mig en fmärta, Om du omhyter dig, Men will du bli min Flicka, Så hjertar jag dig fär, Om Gud wäl det fä flicka, Och hans behag fä är.

18. Nog will jag gärna wänta, Så dig i nägra är, Om wännas fan min längtan, Att dig jag här är, Min wännas fan min äla blomma, En tjugu är, Det är min dygdens purpur fär.

12. Kring ädrigan hals, kring snöhwitan hand, Klart blänkte de rader af skönaste band; Med dyrbara perlor både röda och blå, Och rika guldringar på fingrarna små.

13. Och fiskaren war både modig och warm, Han hade ej sofwit på Jungfruarm; Hwarendaste tårna i slottet som fans, Hon drömde om fiskaren, om krona och krans.

14. Men we er, i arma olyckliga mör! I famnen af hafsfrun kårasten dör; När ottan är kommen och hanan gal, Då waknen i opp till tårar och qwal.

15. Den hafsfru bortröfwar den fagraste ros; Han ror och han ror, men ej hinner sin kos; Han hwälfwer omkull sin Brudgummes båt, Som firat sitt bröllopp med rop och gråt.

16. Hos Bruden han somnar i blåhwitan sår, Och strömkarlen slår på sin festliga sträng; De wågiga sparlaken sänker sig matt, Och brusacklan lyser i mörkan natt.

17. Hon lyser ännu både höst och wår, Hwar ewiga qwäll, hwart ewiga år: Så blekt uti dimman på swartan sjö, Och flämtar på ängsliga strandens snö.

manliga armar muradt och bygdt, Och står i ewärdliga tider tryggt.

4. Och Roxen, så heter den swallande sjö, Der finnes ej holme, der finnes ej ö; Tre rinnande watten hwar timma och stund Där råkas tillsamman och stifta förbund.

5. I forntiden war der wid gården en man, Och Stjernarpa-Fiskare, kallades han; Han rodde i nickande waßen sin båt, Båd' dagar och nätter så ståt, så wåt.

6. Han lade ut nät och krokar med swek, I wattnet för menlösa fisken i lek; Och gäddan i lönliga snaran han dref, Och fångade åter på silfwerref.

7. Och blef uti borgen på glänsande fat, Af swänner framburen den kräsliga mat; Och främmande gäster wid Herrskapets bord, De tala om Fiskarn, berömliga ord.

8. Skön Fröken hwar natt genom fönstren såg, Från högan loft på willande wåg; På underbart sinne och tankar så rik, Och såg på den ensliga facklan i wik.

9. Så kommer en Jungfru med rosande-kind, Och åker på böljan i nattliga wind; Hon åker i blänkande silfwerkorg, Skön Fröken hon anar en morgondags sorg.

10. De mörkgröna hingstar frusta nu swårt, Och skakade de guldsmidda remtygen hårdt; Af lodmanar blir sjöböljan hwit, Och dånar och hwälfwar båd hit och dit.

11. Den listiga Hafsfru tyglar sitt spann, så smal war hon snörd som en lilja; och grann I skimrand gördel som Azursten, Och axlarna lyste som Elfenben.

Den Första:

Minuten.

Ack hur hastigt flyger ej minuten! Ingen dödlig hindra kan deß lopp. Knappt den är begynd, förr'n den är slutad, Knappt den hunnit öppna rosens knopp. Likfullt kan uppkomma på densamma, Både kärlekens och hatets frö, Mången liten eld till låga flamma, Mången sällhets känsla hos oß dö.

2. Många lätta, ljufwa band bli knutna, Många tunga bojor läggas på; Många gifna löften trolöst brutna, Mången redlig wän ifrån oß gå. En minut afgör så mångens lycka, Men'skowännen finner sig så nöjd. En minut den kan ur nöden rycka Uslingen och skänka honom fröjd.

3. Njut då glädtigt hwar minut af lifwet, Gör det goda, gör det nyttiga: Gif en skärf, af det som blir dig gifwet, Åt de swaga, åt de torftiga. Då skall du i dödsminuten smaka Lugn och trefnad och, i hoppet säll, Kasta glad en tacksam blick tillbaka, Slumra roligt in den sista qwäll.

Den Andra:

Den Sercbje:

Det lyfter ett blåg både Skäff och Mån, Hwar ewiga qwäll, hwart ewiga år, Ej blekt uti timman på fwartan flå, Och flämtar på ängsliga stranden ensnö.

2. Ja stranden ständer ett adellat Ett, Ger'n Solfungarik, så sammalt och grått; Med wälldiga muror och höjder mäng, Om dragar på är, den tid så lång.

3. Och Gjeernarp, så heter det adliga hus, Med sammalbags tonst utaf fren och grus; Elf